

MUHYİDDİN ŞEKÜR

YAZDAN KALAN
SON GÜL

ROMAN

"Her şey zamanla ufaklık, her şey zamanla"

YAZDAN KALAN SON GÜL
Muhyiddin Şekür

TİMAŞ YAYINLARI | 4166
Edebiyat Kitaplığı-Roman | 212

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
Seval Akbiyık

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ
Feyzanur Can

İÇ TASARIM
Tamer Turp

1. BASKI
Şubat 2017, İstanbul

ISBN
ISBN: 978-605-08-2475-9

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
facebook.com/timasyayingrubu
twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BİR

1958 yazında güneşli bir sabahtı o gün. Günişığı odanın penceresinden içeri süzölüyordu. Yüzüne vuran ışıkla irkilen Carlos, sırik gibi boyuyla gerindi ve hemen yataktan fırladı. İçi yaşama sevinciyle doluydu, gün boyunca atacağı bisiklet turundan başka bir şey düşünemiyordu. Woodland Bulvarı tarafındaki çarşı alanlarını canlandırdı zihninde, meydanın karşısındaki tepeliğe uzanan 37. Cadde'yi gözüne kestirdi. "V" şekilli bu yokuş, ortasından tren raylarının geçtiği düzlüğe doğru alçalıyordu. Gözü kara bir bisiklet sürücüsü eğer yeterince hızlanıp "gaza basar" ve ödeklilik yapmazsa tek bir atlayışta rayların üstünden geçebilirdi.

Carlos iki kâse mısır gevreğini iştahla mideye indirdi, kot pantolonuyla spor ayakkabılarını giydi ve hızla kapıya yöneldi. Fakat tam o esnada, Emma Teyze'nin sesi adeta yangın alarmı gibi evin içinde yankılanınca olduğu yerde kalakaldı.

"Dişlerini fırçala, saçlarını da tara evladım. Bayan Blue bakkala gitmeni istiyor. Kafan öyle kuş yuvası gibi görünürken karşısına çıkmak istemezsin herhalde? Hele de yanında yeğeni olacak o küçük kız varken..."

Carlos tel sünger gibi saçlarını yanlara ve geriye doğru yatırdı. "Kuş yuvası değil teyzecim," diye cevap verdi banyodan. "Alman stili diyorlar buna."

"Ne istersen de yavrucum, bence stilden çok saksıya benziyor."

Dişlerini tekrar fırçaladı, koltukaltlarını kokladı. Aynanın karşısından ayrılırken saçlarına son bir rötuş daha atıp kapıya doğru koştu.

Yeğenin aksine, Emma Teyze saçlarını göstermeyi pek sevmezdi. Üvey ablası gözlerini belertip onu aşağıladığı gün içinde bir şeyler kararmıştı. “Sakin ha, güzel saçların var diye kendini benden daha iyi sanma!” diye bağırmişti ablası, şaşkın bir şekilde yerde oturan on iki yaşındaki Emma’ya yukarıdan bakarak. O olaydan sonra Emma kafasını tıraş etti. Daha sonra saçları tekrar uzayınca da onları hep örtüp gizledi. Georgia’nın Americus kentindeki bir pamuk çiftliğinde dünyaya gelen Emma’nın yegâne uzmanlık alanı tarla işleriydi. Tabii bir de beyazların mutfağında geçirdiği seksen yıllık ömrüne sığdırdığı yemekler ve ütüler vardı. Fakirliğin ve ırkçılığın ne kadar korkunç olduğunu bildiği kadar yemek pişirmeyi de biliyordu. Kalp ağrıları ve hayal kırıklıkları onu hiçbir zaman yıldırmadı. Her şeye rağmen büyük bir yüce gönüllülükle gülümseyip dururdu.

“Aldırmayın beyler, bunlar gelip geçici şeyler,” derdi işler sarpa sardığında. Minyon tipli bir ihtiyardı, kırk kilo ya var ya yok gibi görünüyordu ama yine de dinç ve asaletli bir duruşu vardı. Carlos, küçüklüğünden beri onun bu uyanıklığından hem çok çekmiş hem de çok mutlu olmuştu. Bazen Emma Teyze’nin anlayışlı ve anaç tavırlarında güven ve huzur buluyor, bazen de görünmez olup onun nazarından kurtulmayı diliyordu. Emma Teyze odasının bir köşesinde otururken bile, Carlos’un buzdolabının kapağını açıp süt şişesini kafasına diktiğini görebiliyordu sanki.

Helen Blue, yan taraftaki dört katlı tuğla evin alt katında oturuyordu. Müzik saçı bu apartman, mahallenin vazgeçilmez bir parçasıydı. 61. Caddé’nin sakinleri Helen’in piyanosundan, plaklarından, hatta bazen şarkılarına eşlik ettiği radyosundan yayılan melodiye kulak kabartıp oyalanırdı. Carlosların karşı komşusu Dan Amca’nın söylediğine göre, gösteri dünyasında Bayan Blue’ya şarkı söyleme tarzından dolayı Melek Helen diyorlardı.

“Aynen öyle evlat,” derdi Dan Amca iç geçirerek. “Kadının sesi o kadar güzel ki insana kendini cennette gibi hissettiriyor.

Tabii, belki fark etmemişsindir ama artık bunu anlayacak yaştasın, mahalledeki bazı erkeklerin ona melek demesinin sesinden başka nedenleri de var.”

Carlos ona Bayan Blue’nun cennetten gelmiş olmasına şaşırmadığını söylediğinde ise Dan Amca sadece gülümsemişti. Eskiden, civardaki erkeklerin Bayan Blue’dan *sarışın kısrak* diye bahsettiğini duyunca kafası karıştırdı Carlos’un. Daha sonra birçok erkeğin onu bir hayli dikkat çekici bulduğunu anladı. Çekiciliği özellikle ten renginden kaynaklanıyordu; tüm o kadınsı işveleri, edaları da eklenince kısrak gibi heybetli bir hatun çıkıyordu ortaya.

“Bayan Helen için de hiç kolay değil, ufaklık. Bundan emin olabilirsin,” diye uyardı onu Dan Amca. “İçimizde tam bir siyahi ruh var, dışımız ise gökkuşağı gibi rengârenk. Hal böyle olunca bizim insanımız da diğerleri de rahat durmuyor. Beyaz mısın, haklısın. Sarı mısın, tatlısın. Bronzsan, kafana göre dolan. Ama eğer siyahsan, hadi oradan!”

Dan Amca kıkır kıkır gülererek sinekliğe uzandı ve deminden beri etrafında dört dönen sineği duvara yapıştırdı. “İşte böyle ufaklık. Dengeyi sağlamak zor iş. Yüce Tanrı’nın seni nasıl yarattığına bakmadan içindeki iyiliği ve güzelliği keşfetmek cesaret ister. Madem konu buraya geldi, bir ara bunu uzun uzun konuşmamız lazım. Ama şimdi olmaz.”

Bayan Blue sık sık Carlos’tan bakkala gitmesini isterdi. Carlos kapıya vardığında teyzesinin bahsettiği küçük kızı merak ediyordu. Bayan Blue’nun Carlos’un yaşlarında iki çocuğu vardı ama onların ikisi de erkekti. Genç kadının bir yeğeninin olduğunu daha önce hiç duymamıştı.

Carlos, Bayan Blue’yu severdi. Sadece onu görmek için bile ayak işlerini yapmaya hazırdı. Bayan Blue’nun kahverengi gözleri şefkat deryası gibiydi, gülünce yüzü güneş ışığı gibi parlıyordu. Carlos tam kapıyı çalmak üzere elini kaldırmışken kapı açıldı ve Bayan Blue üstünde mavi bir önlük, ayaklarında da tüylü terliklerle

karşısında belirdi. “Merhaba tatlım,” dedi. “Ross’a kadar gidip bana bir litre taze süt, bir ekmek, bir paket de Salems alır mısın? Para üstü senin olsun. Ama çabuk ol, tamam mı?”

Bayan Blue parayı uzatırken Carlos gizlice evin içine göz atıp yeni bir yüz aradı. Arka taraftan bazı sesler geliyordu ama daha kimseyi görememişken genç kadın içeri girip kapıyı kapattı. Carlos merdivenlerden ikişer ikişer atlayarak kaldırıma indi ve koşmaya başladı. Dan Amca süpürgesini alıp evin önüne çıkmıştı bile. Bilindiği kadarıyla gerçek ismi Daniel Winters’ti ama mahalledeki herkes ona Dan Amca derdi. Bir de sadece güvendiği insanlara söylediği Afrika kökenli bir ismi vardı. İri yarı, eski kafalı, ihtiyar bir adamdı; geçmiş günleri yâd edip dururdu.

Anglo geleneklerine göre eğitim almıştı, şehirli siyahiler gibi konuşuyordu. İngilizceyi çok iyi telaffuz ettiği halde şive yapmayı severdi, çünkü bu ona çok daha basit ve yüreğinden söküp atmadığı Afrika melodileri gibi ritmik geliyordu. Mahalledeki insanların konuşmaları ona pirinç tarlalarının, gençliğinin, kendi evinin sesini hatırlatıyordu. Dan Amca dedesinin de yaşadığı güneydeki iç savaş öncesi dönemden kalma bir sürü hikâye biliyordu. Emma Teyze’den on üç yaş ufaktı ama tam yaşını söylemeye pek yanaşmazdı. Carlos ne zaman yaşını sorsa Dan Amca kafadan bir tarih atar, sonra delikanlı hesap yapmakla uğraşırken başka bir konuya geçerdi. O gün herkes gibi Dan Amca da kendi kaldırımını süpürüyordu. Yazın her günü sabah tam sekiz buçukta huşu içinde yapardı bunu. Tabii ki pazar günleri istisnaydı, çünkü o gün dinleniyordu. Toz kalkmasın diye etrafı hortumla sulamak üzereyken Carlos yanından jet gibi geçti.

“Hooop! Ne oluyor ufaklık, yangın mı var? Bu ne acele böyle! Bu hızla koşmaya devam edersen köşeye varmadan beyaz olursun sen. Kaç kurtul siyahlığından bakalım, zaten kaldırımını pisletirsen kışına tekmeysi bizzat ben basacağım!”

“Pardon Dan Amca!” diye bağırdı Carlos.

Dan Amca gülümsedi, delikanlının aklının başka yerlerde olduğunu anlamıştı. İhtiyar, münecim falan değildi ama yakında Carlos'un hayatında büyük bir değişiklik olacağına dair güçlü bir hisse kapıldığı için sırtıyordu. Nitekim o sabah kaldırımı süpürürken sundurmada Bayan Blue'nun yeğenini görmüştü.

Carlos bakkala Süpermen gibi uçarak girdi. Eşikten geçerken burnuna yine o keskin talaş kokusu geldi. Tezgâha doğru adım attıkça tahta zemindeki talaşların hışırtısını hissediyordu.

“Merhaba Bay Ross!” diye selam verdi. Cebindeki parayı düşünürken bir yandan da şeker reyonundaki şekerlerin arasından en sevdiğini arıyordu.

“Merhaba genç adam,” diye karşılık verdi ona Bay Ross her zamanki sevecen ses tonuyla. “Acelen varmış gibi görünüyor. Hemen işini halledelim istersen, he?”

Carlos kafasıyla onayladı.

“Ne verelim sana evlat?”

“Bir tane ekmek, bir litre taze süt, bir paket Salems, şu sınıplardan üç tane, bir de şu çilekli şekerlerden altı tane alayım.”

Bay Ross bu bahar kırk sekiz yaşına girmişti. Kara gözleri ve yer yer beyazlamaya başlamış siyah düz saçlarıyla sıradan bir görüntüsü olmasına rağmen Carlos ondan hoşlanırdı. Yüzü her daim tıraşlıydı; 1.80 boylarında ve 75-80 kilo civarında gösteriyordu. Sert ama sevimli ses tonu Carlos'u ona yaklaştırmıştı. Delikanlı sebebini bilmeden seviyordu bu adamı.

Dükkân sahibi tezgâhtan ayrılıp hiç acelesi yokmuş gibi sakince, istenilenleri topladı. Hepsini bir torbaya doldurdu ve yerine döndü. “Bu şekerler için de torba ister misin?” diye sordu yazarkasanın anahtarını çevirirken. Kasanın çekmecesini zil sesiyle açıldı ve ekranda 78 sent yazısı görüldü. Bay Ross bir yandan şekerleri küçük bir torbaya ustaca doldururken, kendisine doğru fırlayan yazarkasa çekmecesini de bir göbek hareketiyle durdurdu.

Bozuklukları aldı ve çekmeceyi itip kapattı. Carlos onu izlerken Bay Ross'un tüm bunları babasından mı öğrendiğini merak etti. Dükkâna doğru koşarken gözü "Ross'un Köşe Bakkalı" yazan tabelaya takılmıştı. Aklına Bay Ross'un dükkânı miras alışı, daha sonra da babasının şaşkınlığına rağmen Rossini olan ismini Ross diye kısaltması hakkında duydukları geldi. Dan Amca'nın söylediğine göre, Tony Ross bu mahallenin en emektar sakiniydi. Babası Mario, yıllar süren çabaların ardından New York şehrine ulaşan sayısız İtalyan göçmenden sadece biriydi. Daha sonra da Ohio'ya gelip Erie Gölü kenarındaki çelik fabrikalarında iş aramaya koyulmuştu.

"Tony'nin babası bu dükkânı sırf tecrübe olsun diye açtı," demişti Dan Amca kıkırdarak. "Fakat inişli çıkışlı onca yılın ardından dükkân ayakta kalmayı başardı. Küçük Tony'e Antonio Mario Rossini ismini verdiler. Babasının minik bir kopyası olup aile geleneğini sürdürmesini bekliyorlardı. Çocuk iki arada bir derede kalmıştı. Babasını seviyordu ama onun gibi olmak istemiyordu, çünkü herkesin babasına yobaz gözüyle baktığını biliyordu. Tony bu mahallede büyüdü, kendini bu insanların bir parçası gibi hissediyordu. Ama bir gün Blue Joe'nun anası Bayan Coreena ona 'Gerçekten çok iyi bir insansın Bay Tony ama yine de bir siyahi sayılmazsın, bunu unutma,' deyince zavallı adam tokat yemişe dönmüştü. Ah ufaklık, ah! Sen o zamanlar portakalda vitamin bile değildin, nereden baksan yirmi beş yıl öncesinden bahsediyorum. Fakat gördüğün gibi o olaydan sonra bile, hatta belki de daha kötü olaylardan sonra bile Bay Ross bizi bırakıp gitmedi."

"Al bakalım genç adam," dedi Bay Ross. Şeker torbasını tezgâhın üstünden Carlos'a doğru itti ve çocuğun uzanan eline 22 sent bıraktı. Carlos bozuklukları cebine koydu, torbaları aldı ve kapıya yöneldi. Şimdi de aklına mahallenin kabadayısı Blue Joe Davis gelmişti, zira Köşe Bakkalı onun evine çok yakındı. Blue Joe on yedi yaşındaydı ama onu tanımayan biri yirmili yaşlarında

olduğunu sanabilirdi. Diğer çocuklardan duyduğuna göre Blue Joe bara gittiği zaman kimse ona yaşını bile sormuyordu.

Blue Joe, Carlos'a pek bulaşmazdı, Carlos da onun yoluna çıkmamaya özen gösterirdi. Blue Joe, eğer kötü gününde değilse size şöyle bir bakar ve geçip giderdi. Ama kumarda kaybetmiş ya da akşamdan kalmışsa sinirleri tepesinde olduğu için önüne çıkan kedi, köpek, insan, ne varsa tekme basardı. Şimdilik etrafta görünmüyordu. Böyle bir anda Blue Joe'yla karşılaşmak Carlos'un pek işine gelmezdi, zira aklı şu gizemli "küçük yeğende" ve başka şeylerdeydi.

Birkaç dakika sonra tekrar Bayan Blue'nun kapısına vardı. Yine kapı çalınmadan açıldı ve Bayan Blue torbaları almak için uzandı. O, torbaların içeriğini kontrol ederken Carlos da bunu fırsat bilip evin içine tekrar göz attı. Hâlâ kimse görünmüyordu, üstelik bu defa ses de yoktu. Bayan Blue başını torbalardan kaldırıp Carlos'a gülümsedi.

"Sağol tatlım. Tam bir kurtarıcısın. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Benim çocuklarım da senin gibi centilmen olur umarım. Neyse, içeri girip şu fırını temizleyeyim. Hadi hoşçakal... Haa, bu arada, saçların gerçekten çok güzel olmuş. Görüşürüz şeker şey..."

"Görüşürüz Bayan Blue," dedi Carlos bezgin bir şekilde geri dönerken. Fakat Bayan Blue duraksadı.

"Ah tatlım, az kalsın unuttuyordum. Seni Kammy ile tanıştırmak istiyorum."

Carlos aheste bir şekilde arkasını döndü. Kızı çok merak ediyordu, nasıl görünüyordu acaba? Bayan Blue heyecanını fark etmesin diye de sakin görünmeye çalışıyordu. Fakat döndüğünde Bayan Blue'yu kapıda yine yalnız buldu. Bir an birbirlerine bakakaldılar ve Bayan Blue tekrar gülümsedi. "İşte burada! Aslına bakarsan bak-kaldan döndüğünden beri burada bekliyor. Tanıştırayım; Carlos, Kamara Rivers, ya da kısaca Kammy. Bu yaz bir iki ay boyunca bizimle birlikte olacak. Hadi sizi yalnız bırakayım da konuşun."

Carlos küçük yeğenin sıradan bir kız olduğunu görüyordu. Fakat kendisine sıra dışı, yepyeni bir şeyler oluyordu. Kemik çerçeveli siyah gözlükleri vardı kızın. Teni karamel renkliydi, başının iki yanından kuyruk yapılmış örgülü saçları omuzlarına kadar iniyordu. Üzerinden yayılan tatlı lavanta kokusu Carlos'un burun deliklerinden içeri meltem gibi esiyordu.

“Merhaba!”

Kamara'nın sesi Carlos'un kulaklarına melodi gibi gelmiş, adeta yüreğini dansa kaldırmıştı. Birdenbire tüm düşünceleri kördüğüm oldu, nefes bile alamıyordu. Avuç içleri yanıyor, koltukaltları terliyordu. Bir an için oradan tüymeyi düşündü fakat bacaklarını hissetmiyordu bile.

“Belki bir ara beraber bisiklet süreriz,” dedi kız durumun tuhaflığını fark edince. “Tabii senin de bisikletin varsa...”

“Aynen! Yani, evet, bisikletim var,” diye kekeleydi Carlos. Onunla beraber bisiklet sürmekten ne kadar mutlu olacağını söylemek istiyordu ama dili tutulmuştu. İçeriden gelen müzik sesi de duygularını iyice allak bullak etti.

*Yüreğim neden çılgınca atıyor böyle?
Kırılıp döküleceğini bile bile!
Söyle neden, neden, neden...
Aptallar âşık olur hemen?**

“Sizden mi geliyor bu şarkı?” diye kekeleyerek sordu yine.

Kız gülümseyerek onayladı. “Evet, biraz eski bir şarkı ama yine de severim.”

“Ben de...”

Carlos birden elindeki şeker torbasını açtı. Çilekli şekerleri aldı ve bir adım atarak Kamara'ya uzattı. Şaşırان ve biraz da heyecanlanan küçük kız bu hediyeleri kabul etti. Sonra da kapıyı

* Frankie Lymon ve Morris Levy'e ait *Why Do Fools Fall in Love?* adlı bir şarkı.

kapatmak üzere içeri girdi. Bugüne kadar erkeklerin onun için yaptığı tek şey gözlükleriyle dalga geçmekti. Hiçbiri hediye vermemişti. Bir an duraksayıp şekerleri burnuna doğru götürdü ve çilek kokusunu içine çekti. Sonra tekrar Carlos'a bakıp gülümsedi. "Kusura bakma, şimdi gitmem lazım," dedi. "Ama senden bir şey istesem yapar mısın?"

"Tabii ki!"

"Yine gel Carlos, kendini özletme, olur mu? Şekerler için de teşekkür ederim."

İKİ

Yaz akşamlarında herkes evinin önündeki verandaya, merdivenlere yayılırdı. Köşe Bakkalı'nın arka sokağındaki ayyaşlar gibi, eski bir gazoz şişesi kasasının üstüne yığılanlar bile olurdu. Carlos ile Kamara bisikletlerini sürerken Dan Amca da üst sundurmada dinlenmeye çalışıyordu. Belki de o güne kadar böyle bir sıcak görmemişti, bu yüzden günün bittiğine seviniyordu. Alt komşusu ve eski dostu Bay George ile Emma Teyze de yanındaydılar.

“Off, of! Tanrım! Çok sıcak!” diye inledi Emma Teyze katlanmış bir gazeteyle kendine rüzgâr yaparken. Mahalle sakinleri sokakta bir o yana bir bu yana dolanıyordu. Havayı mangal dumanının ve *English Leather* kolonyasının kokusu sarmıştı. Genç kızlar, hatta bazı şişko kadınlar bile sıcaktan bunalmamak için daracık sortlarını giymişti ama nafi. Delikanlıların üstünde de kolsuz tişört ve kısa pantolon vardı. Serinlemek için kafasını kazıtan bir adam, pırıl pırıl parlattığı *Buick* marka arabasıyla tur atıyordu. Teybinden bangır bangır yükselen Etta James'in blues ritmi bütün camları titretiyordu. Gürültüden kaçan Emma Teyze soluğu mutfakta aldı. İki adam baş başa kalmıştı.

Hayattaki en büyük tutkusu arabalar ve bahçivanlık olan Bay George evinin hem önüne hem de arkasına pembe gül ekmişti. Bir yandan yukarıdan bu manzaraya bakarken bir yandan da arkadaşının her zamanki şikâyetlerini gülümseyerek dinliyordu: “Hay kahrolası çocuklar! Kaldırımımı mahvettiler George! Sen orada çiçek böcekle uğraşırken ben bir sürü haytaya laf yetiştiriyorum. Daha yerler kurumadan sopalarını alıp lastik yuvarlamaya başlıyorlar, her yer çamur oluyor.”

Sonra kolunu kaldırıp burnunu koltuk altına uzatarak, “Pehlş gibi kokuyorum,” diye yakındı. Konu bir anda sabahki olaydan Şimdiye dönünce Bay George gülmemek için kendini zor tuttu. “Bugün hava o kadar sıcağı ki yolu erkenden sulamak zorunda kaldım. Merdivenlere gelene kadar baŐtan aşağı ter içindeydim. Yaprak bile kıpırdamıyordu yahu! Havadaki tek esinti Bayan Lee’nin mangalının kokusuydu, bir de kaldırımdan kovaladığım çocukların yanındaki yaŐlı köpeğin pis kokusu.”

Bay George ziyaretini kısa keserek ufak tefek işlerini halletmek üzere müsaade istedi. Dan Amca da sandalyesine yaslanıp ayaklarını korkuluğun üstüne uzattı ve sokaktan gelip geçenleri izlemeye koyuldu. Koca bir portakalı andıran güneş viran olmuş evlerin arasından batmak üzereydi. Dan Amca bu hüzünlü manzarada kendi gençliğini görür gibi oldu. On yedi yaşına gelene kadar bile neler yaŐamıŐtı neler. Yoruba savaŐcısı olan büyük babası Beyi Sango Alkali, 1838’de Batı Afrika Sahilleri’nde esir düŐünce gemiyle Carolina’ya getirilip köle olarak satılmıŐtı. Dan Amca’nın babası Adam Sango Winters ise 1861’de Charleston’daki bir pirinç tarlasında dünyaya gelmişti.

Dan Amca’nın doğum günü hemen yaz bitimindeydi. Her doğum gününde Carlos ile birlikte “bil bakalım kaç yaŐındayım” oynarlardı. Her seferinde de ihtiyar adam Carlos’a gençliğin ne kadar hızlı geçtiğini hatırlatırdı. “İŞte böyle ufaklık,” derdi tebesm bile etmeden. “Emma Teyze’ni dinlesen iyi edersin, çünkü hakikaten de su gibi akıp gidiyor mr. Şimdi inandırıcı gelmeyebilir ama göz açıp kapayınca kadar sen de benim gibi ihtiyar bir adam olacaksın.”

Carlos yaŐlı adamın sözlerine karşılık sadece omuz silkerdi. On dört yaşındaydı ve Şu anda ona yirmi dört yaşındaki insanlar bile yaŐlı geliyordu. Dan Amca’nın yaŐı belki de bunun  katıydı ama ha yirmi dört demiŐ ha yetmiŐ iki, Carlos için hepsi birdi.

* * *

Güneşin batışıyla kiminin günü son bulurken kimileri için gün yeni başlıyordu. Emma Teyze bunlara “Süslü Tayfa” derdi, çünkü böyleleri kendilerini allayıp pullayıp ıslıl ıslıl gezmeye düşkünlerdi. Madrabazlar, bar kuşları, hayat kadınları, müptezeller, kabadayılar, kumarbazlar, parti düşkünleri, çalgıcılar ve daha neler neler... Hayatını gece kazanan ya da günlük yaşantısının angaryasından kaçıp geceye sığınan herkeses...

Joseph Henry Davis de geceleri hayat bulan tiplerdendi. Mor dudaklarının etrafını saran o Afrikalılara has göz alıcı kapkara teniyle acayip karizmatik görünüyordu. Cleveland şehrinde bugüne kadar nam salmış en acımasız çete olan Cengâver Silahşörler’in reisi ona “Blue Joe” adını vermişti. Daha on yedi yaşında, bir seksen boyunda ve seksen beş kilo civarındaydı. Güneş batmaya başladığı anda Blue Joe harekete geçerde. Çoğu zaman dolambaçlı yollara saparak Süslü Tayfa’nın alengirli dünyasına karışırdı. Müziği, kumarı ve yemeyi severdi. “İyi bir gece” geçiriyorsa sakın davranır, tatlı dilli konuşurdu. Ama kötü bir gecesindeyse illa ki bir kavga çıkarırdı, kavga onun bağımlılığıydı. İriyarı arkadaşlarıyla birlikte “hamur yoğurmaktan” yani mahalleye yaklaşan beyaz tipleri pataklayıp soymaktan büyük zevk alırdı. Bazen de acemi bir kumarbazı “yakalayıp” çok para kazandı diye ya da arabasını sokağa park etti diye haraç keserde. Birçok insan, özellikle de Süslü Tayfa’daki narin tipler Blue Joe’yu görmek bile istemezdi. Zira kapkara karizmasının altında maalesef kapkara da bir kalp taşıyan bu adamın dünyayla iletişim kurma yöntemi çoğu insanın kaldırabileceği türden değildi. Ne zaman ne yapacağı belli olmadığı ve ruh hali çok çabuk değiştiği için ya ondan kaçmak zorunda kalıyor ya da onunla baş edebilecek başka birini buluyorlardı.

Blue Joe önceki gece kreps oyunundan 175 dolar kazanmıştı. Paranın bir kısmıyla mahallenin şimdiye kadar görüp görebileceği en havalı ayakkabılardan iki çift aldı: *Stetson Stingyings*. Jilet gibi parlayan bu janjanlı ayakkabılar upuzun, daracık ve

pürüzsüzdü; açık denizde süzülen yelkenliler gibi şehrin sokaklarında tozu dumana katıyordu. Şimdilik siyah olanları giymişti, ayakkabı kutusundaki diğer çifti de koltuğunun altına sıkıştırmış taşıyordu. Short Scovill'den aşağıya, 59. Cadde'ye indi, Quincy Bulvarı'ndan karşıya geçti ve Leston Battle'ın lostra salonu Shine Palace'a dalıverdi. Daha kapı eşiğine yaklaşırken içerideki neşeli atmosfer ağırlaşmaya başlamış, herkes keman yayı gibi gerilmişti. Dükkândaki iki genç müşteri, şimdiye kadar sadece uzaktan gördükleri Blue Joe'yu bu kadar yakından görünce afallamıştı. Ansızın ağızları kurumuş, dudakları kavrulup küle dönmüştü. Blue Joe kapıyı kapatmadan lostra taburesinden inmişlerdi bile ama ayakkabıları hâlâ köpük içindeydi. Blue Joe, boş yer kalmadığını görüp sinirlenmesin diye kendi sıralarından ödün vermişlerdi. Kartondan insan maketi gibi ayakta dikilmiş ikiliyi fark eden Blue Joe, "Tamam lan, acelem yok lavuklar! Geçin, oturun yerinize!" dedi sessizliği bozarak. Her zamanki gibi kaşları çatıktı. Adamlar her ihtimale karşı temkinle yerlerine oturdular. Fakat ayakkabı boyacısı ne kadar gerildiklerini anladığı için boyayı kısa kesti.

Blue Joe hem keyifli bir günündeydi hem de zaten dükkân sahibi Leston Battle'ın canını pek sıkmak istemezdi. Zira Leston'ın ne kadar asabi biri olduğunun farkındaydı. Sinirlenince öyle bir köpürürdü ki Blue Joe bile ona saygı duyardı. Güleç mizacına rağmen Leston'ın kızdırıldığı zaman taşa vurur gibi adam vuraçağını mahalledeki çoğu haydut gayet iyi bilirdi.

Blue Joe dükkân sahibine yarı dönük halde bir bakış attı. "Leston, adamım! Ne var ne yok?"

"Pek bir şey yok," diye karşılık verdi Leston, Blue Joe'nun yeni ayakkabılarına göz atarken. Deminki adamlardan birinin işi bitmişti. Blue Joe onun yerine oturdu. "Ne fiyakalı ayakkabılar bunlar böyle kardeşim," dedi Leston. "Nereden yürüttün? Woodland'den mi?"

"Evet."

“Vay vay vay! Doğru yere getirdin o zaman. Bizim Jackson şimdi onları bir cilalasın da gören it kopuk herkes camdan ayakkabı zannetsin. İş başına Jackson!”

Boyacı Jackson işe koyulurken Leston da başka bir müşteriye geçti. Fırçasını müzik kutusundan gelen ritme uyduran boyacı, Blue Joe'nun yepyeni ayakkabılarını parlattıktan sonra onu yolcu etti. Kapı Blue Joe'nun arkasından kapanır kapanmaz boya salonunun havası da değişti. Nabızları normale dönen iki genç adam histerik kahkahalar atmaya başlamışlardı. Boyacı onlara su verip sakinleştirmeye çalıştıysa da adamlar salondan çıkarken hâlâ kendilerinde değildiler.

“Bugüne kadar gördüğüm en uğursuz herifin kim olduğunu sorsanız, işte bu zenciye gösteririm,” dedi Leston pencerenin önünde durup Blue Joe'nun caddeden aşağı gidişini seyrederken.

Üzerinde Griffin yazan ayakkabı parlaticısının kapağını kapatmaya çalışan boyacı, “Hı-hı...” diye mırıldandı. “Çok haklısın patron. Bu delikanlının hamurunda var uğursuzluk.”

* * *

Carlos'un günü çok güzel geçiyordu. Bayan Blue, oğulları Mark'la Jason, Kamara ve o hep birlikte Quincy Woods'a pikniğe gitmişlerdi. Bay George, “Ben sizi götürürüm,” deyince hazırlanıp DeSoto marka eski arabaya doluştular. Dan Amca günün ilk sulamasını bitirene kadar onlar çoktan yola çıkmıştı. Saat dokuz olmadan parka ulaştılar.

Quincy Woods, mahallenin elde avuçta kalan son doğal güzelliklerindendi. Şehrin su kaynaklarından birini çevreleyen bu cennet gibi parkın ortasından akan dere, şelalenin olduğu yuvarlak bir gölede kadar uzanıyordu. İnsanoğlunun ne kadar hinoğlu hin olduğunu bilenler, ormanın derinliklerinde yer alan bu şelaleli bölgeye “Şeytanın İni” bile diyebilirdi. Zira parkın bu kesimindeki

sessizlik gezip tozanlara ilham verdiği kadar başıboş zihinlerin kötü düşüncelere kapılmasına da vesile olabilirdi.

Kamara ve Carlos ağaçlıklı patikalardan geçip dere kenarında koşarak Şeytanın İni'ne vardıklarında adeta büyülendiler. Ağaçlar da çiçekler de göz kamaştırıyor, çamlardan gelen koku baş dönürüyordu. Saklambaç oynayarak parkın her tarafında birbirlerini kovalayıp durdular. Bir ara nefesleri kesilince durup soluklandılar. Kamara arkasındaki ağaca yaslanıp gülümsedi.

“Eğer istemeseydim beni yakalayamazdın.”

Carlos onun dişlerinin mükemmelliğine ve nefesinin tatlılığına hayran kalmıştı. Tanışalı dört hafta olmuştu ama ilk defa bu kadar yakınlaşmışlardı. Kalbi davul gibi çarpıyordu.

“Hah ha! Seni gözüm kapalı bile yakalardım kızım.”

“Yarışalım da görelim o zaman... Hiç şansın yok oğlum.”

Kamara güldü ve ağaçtan uzaklaştı. Carlos'un yanından geçerken öksürür gibi oldu. Sonra serçe parmağını uzatıp Carlos'un kine kancaladı. “Hadi, artık gidelim,” dedi.

Yemeği hazırlayan Bayan Blue'nun olduğu yere dönerlerken Kamara patika yolun kenarında birkaç tane gonca gül buldu. Çalılara doğru eğilip “Carlos!” diye seslendi.

“Efendim?” diye yanıtladı Carlos. Kamara, elini güle doğru uzatmıştı.

Carlos o ana kadar hayatında hiçbir çiçeğe bu kadar yakından bakmamıştı. Gülü seyrederken onun dupduru güzelliği karşısında nutku tutuldu. Taçyaprakları üstündeki renk gölgelerini fark etti; nasıl da iç içe geçmişlerdi, nasıl da el açar gibi çiftler çiftler çözülmüşlerdi. Kamara tomurcuklara doğru iyice eğildi ve çiçeğin yaprağı yüzüne sürtündü.

“Sana bir sır vereyim mi?” diye sordu.

“Tabii!” dedi Carlos.

Konuşurken bir yandan da parmağının ucuyla çiçeği süzüyordu. “Şu an tam da bu çiçek gibi hissediyorum kendimi. Yani... Demek istediğim... Seni tanıdığıma gerçekten çok memnunum Carlos.”

Gülün taçyapraklarından biri yere düştü. Kamara onu yerden aldı ve nazikçe Carlos’un avucunun içine bastırdı.

“Bak Carlos! Gördün mü?” diye fısıldadı. Sonra aniden kalkıp koşmaya başladı. Başının iki yanından sarkan saç örgüleri rüzgârda dans ediyordu. “Yakalayamaz ki!” diye bağırды kırkırdarak. Carlos ise aldığı hediyeye bakakalmıştı.

* * *

Carlos’un gönlü, Kamara’yla gittiği bu ilk piknikte, söylenmemiş sözlere ve gizli vaatlere kapılıp gitmişti. Akşama doğru eve döner dönmez odasının altını üstüne getirerek Davy Crockett kartlarını aramaya koyuldu. Hâlâ Kamara’nın parkta söylediği sözlerin etkisindeydi. Hislerini göstermenin en iyi yolunun ona çok sevdiği bir şeyi vermek olacağını düşünüyordu. Sakızlardan biriktirdiği iki yüz elli kartlık koleksiyon, hediye edebileceği en kıymetli varlığıydı. Hayatında ilk defa bu kadar değer verdiği bir şeyi gözden çıkarmıştı. Daha sonra fark edecekti ki Kamara’ya bir şey vermenin en şaşırtıcı yanı, insanın içinde daha fazla vermek için acayip bir istek uyandırmasıydı.

Kamara ve Carlos günbatımına kadar mahallede bisikletle dolaştılar. Bir ara durup güneşin batışını ve gökyüzünü kırmızı-turuncu renklere boyayışını seyre daldılar. Annesinin Carlos’u çağırın baygın sesi onları dalıp gittikleri yerden çıkardı. Carlos döndü ve ayağını pedala yerleştirip Kamara’yı günün son yarısına davet eden bakışlarla süzdü. Birkaç saniye sonra tozu dumana katmıştı bile. Kamara da hemen arkasından onu takip ediyordu. Evlerinin arasından geçen dar yolun sonuna geldiklerinde Carlos, Dan Amca’nın kaldırımına geçmek için sola kaydđ. Sokağa